

E G L U T Ė

JANUARY

1998

SAUSIS

VOL. 49/NR. 1

E G L U T Ė

SAUSIS / JANUARY / 1998 Vol. 49 / Nr. 1

TURINYS

- 1 AČIŪ! *Danutė Lipčūtė*
- 2 ŽIEMUŽĖ, *Aušra Masiliūnaitė*
- 2 SUDĖLIOK IR SURAŠYK! *Ramutė Skučaitė*
- 3 IŠ TAUTOSAKOS LOBYNO
- 7 INKILĖLIS, *Jonas Minelga*
- 8 PAS DANTŲ GYDYTOJĄ
- 8 VILKO DANTYS, *Monika Gedoravičiūtė*
- 9 IŠ ISTORIJS LOBYNO
- 13 TIKIU, *Irena Šerelienė*
- 21 MŪSŲ KŪRYBA
- 21 MURZIUKAS JONUKAS
- 25 AR ŽINAI?
- 26 IŠ PASAKŲ SKRYNIO
- 30 GALVOSŪKIAI
- 32 JUOKŲ MAIŠELIS
- 34 MANO PIEŠINYS, *Juozas Erlickas*
- 34 DĖKOJAME MŪSŲ RĖMĖJAMS

Viršelis : Dail. Antano Petrikonio

EGLUTĖ: mėnesinis lietuviškas laikraštėlis vaikams užsienyje. Išėina 10 numerių per metus; prenumerata – 15 US dol., į Lietuvą ir kitus kraštus – 20 US dol. Atsiųstą medžiagą redakcija taisy ir tvarko savo nuožiūra.

REDAKCIJA: 13648 Kickapoo Trail, Lockport, IL 60441

Redakcinis kolektyvas: Regina Kučienė ir Irena Šerelienė

LEIDŽIA: JAV LB Švietimo Taryba

REDAKTORĖ: Regina Kučienė

TECHNINĖ REDAKTORĖ: Audronė Norušienė

ADMINISTRATORIUS: Viktoras Kučas

13648 Kickapoo Trail, Lockport, IL 60441

Tel. (708) 301-6410; Fax: (708) 301-6410

EGLUTĖ (USPS 169-200) a magazine for children in the Lithuanian language. Published monthly except July and August. Yearly subscription \$15.00, single copy \$1.50, to Lithuania and other countries, \$20.00 (USA currency). Published by Lithuanian Educational Council of the USA, Inc., 13648 Kickapoo Trail, Lockport, IL 60441. Second class postage paid at Lockport, IL 60441. Postmaster send address corrections to: EGLUTE, Lithuanian Educational Council of the USA Inc., 13648 Kickapoo Trail, Lockport, IL 60441. Printed by DRAUGAS, Chicago, IL 60629.

AČIŪ!

Danutė Lipčiūtė

Ačiū Tau, Dievuli,
Už saulę ir vėją,
Už žvaigždes ir mėnulį,
Už lietų ir gėlę.

Už snaigę pūkinę,
Už paukščių giesmelę,
Už mamą, už tėtį,
Už žilą senele.

Už brolių, sesytę
Už juoką jų skambų,
Už šypsnį deduko,
Už žemę ir dangų.

ŽIEMUŽĖ

Gėlės nuvyto
Laukuos ir miškuos.
Snaigės nukrito
Ant žemės baltos.

Medžiai be lapų
Rymo ramiai,
Slepiasi saulės
Šilti spinduliai.

Eglės žaliuoja
Tarp medžių pilkų
Žemė jau miega
Apsidengus pūku.

Aušra Masiliūnaitė

Butėnų kaimas, Radviliškio raj.

* * * * *

SUDĖLIOK IR SURAŠYK!

Ramutė Skučaitė

AR,
KAS,
SMUI,

Visokiausi instrumentai,
Ką tik taip gražiai skambėję –
Susipykę, susibarę
Skiemenukais subyrėjo!

TAS,
BŪG,
TRI!

Tyli nusigandę keturi:

FA, MI, NAS,

IŠ TAUTOSAKOS LOBYNO

Aldona Kandroškaitė

Dviragio ežeras

Padavimas

Salos – tai vandens skalaujami kalneliai. Tarytum replėmis atgnybęs žemę, laiko ir plauna jų krantus ežeras Dviragis. Jo liemuo nutįsęs toli, iki pat Krylių kaimo. O nendrių ir meldų aplink ežerą devynios galybės, užgulti visi pakraščiai. Ir kiek daug žuvų! O kur dar paukščių plazdenimas, vabzdžių zvimbimas!

Žavingas žemės kampelis Salos! Ar iš Kamajų į jas važiuosi, ar nuo Urlių kalvos žvelgsi, kiekvienoj vietoj vaizdas vis gražesnis ir patrauklesnis. Ežeras visur švyti. Tik vėjuotą, apsiniaukusią dieną jis rūstauja – pajuodęs šniokščia, putoja... Bet tyliais vakarais jis ramus ir lygus kaip veidrodis. Tada jo gelmėse žvaigždės maudosi ir mėnulis svečiuojasi.

Seniai seniai Salų kalno papėdėje ežero nebuvo. Lygumoje žaliavo didžiulės pievos. Ten galvijus ganydavo. Čia piemenauti buvo lengva. Žolės pilna, o nuo aukštumos žiūrint, visa lanka kaip ant delno. Pavojinga buvo tik sietuva. Jos šaltiniuose piemenys bandą girdydavo ir patys vandenį gėrė. O į raisto vidurį nedrįso niekas kojos kelti. Ten nemažai narsuolių kiaurai nugarmėjo.

Vieną kartą išpuolė eilė ganyti piemenei Šemurai ir dviem padėjėjams – Vaitučiu ir Aidukui. Vidurdienį piemenę apėmė miegas, ir ji, atsigulusi pavėsin, užknarkė. Piemenukai, likę be priežiūros, sumanė pajodinėti ant arklių. Ir... beišdykaudami įsmuko liūnan.

Žirgai bandė išbėgti, kapstėsi, kol visai nuilso. Vaikams šiaip taip pavyko užsikabinti už palinkusių žilvičių. Besikabaruojant nuo šakos ant šakos, Vaitučiui pabiro iš kišenės akmenėliai, o Aidukui – iškrito jo dūda akivaran. Ir ten, rodos, kas nors buvo gyvas, nes pradėjo jo dūdele dūduoti.

— Tū tū tūūū! – išgirdo vaikai.

— Kas tu esi? – išsigandęs paklausė Vaitutis.

— Ežeras esu, tik dar nežinau savo vardo. Gal tu jį man duosi?

— Oi, ne! Aš ir savo vardą pamiršau, – sušuko Vaitutis, išgąščio apimtas.

— Tai tu gal man pagelbėsi? – pasisuko ežeras Aiduko pusėn.

— Ne, – užspringo vaikas. — Aš pats niekad nieko nesakau, o tik kartoju, ką kiti liepia. Paleisk mane! – sušuko ir nubėgo paskui Vaitutį.

Ežeras pasivijo juodu, iškėlė ant savo delno ir tarė:

— Jei bijote manęs, aš judu paleisiu. Bet pridėkite prie žirgų, kuriuos čia ganėte, dar visą bandą.

Piemenukai iš baimės žadą prarado. Abu tik linkčiojo galvas ir žvalgėsi, kuriame šone arčiau pieva.

Kai juodu atsidūrė ant sausos žemės, šiek tiek atsigavo. O gražuolis ežeras, rymodamas kalno atšlaitėje, užmigo.

— Tššš! Tyliai, kad tik jo nepažadintume! – ištarė Vaitutis.

Sulaikydami kvapą, abu nustypčiojo prie bandos, stvėrė vytines ir pradėjo čaižyti gyvulius, varydami juos namo.

— Ak, šitaip! Tai apgaudinėjate mane? – įtūžęs pašoko ežeras. — Negana, kad sudrumstėte man ramybę, dar, vardo man neišrinke, pasprukti bandėte! Na, gerai...

Aptemo saulė. Kalną ir ganyklą apgaubė tiršta migla. Pabudo piemenė Šemura ir pasileido bėgti išilgai slėnio, ieškodama Vaitučio ir Aiduko.

Užsirūstinęs ežeras smarkavo ištisą popietę. Jau temstant piemenė Šemura užtiko dumblan įklampusį jautį Dviragį ir pradėjo gailiai verkti šaukdama:

— Dviragi, Dviragi!

Ežerui patiko negirdėtas Dviragio vardas.

— Tai tu vadink ir mane Dviragiu! – sušuko jis, ir vienu atodūsiu išsiliejo vanduo tarp kalvų.

Piemenukai, vengdami bausmės už pražudytus žirgus ir galvijų kaimenę, įlindo į krūmais apaugusį pelkyną ir pavirto upeliais.

Juodu ir dabar renka vandenį ir pila į ežerą, bijodami, kad jis neišdžiūtų, ir žmonės nepamatytų jų nuskandintos bandos. Juodu taip gudriai pasislėpė, kad apylinkių gyventojai iki šios dienos neatspėja, kuris iš jų Vaitutis ir kuris Aidukas.

O piemenaitė Šemura iš didelio sielvarto pavirto nedidele upe. Ji, priešingai, semia iš ežero vandenį – mat stengiasi surasti piemenukus ir išgelbėti gyvulius. Ežeras Dviragis visa tai mato ir šypsosi.

Rečiau vartojami žodžiai:

<i>atgnybti</i>	–	<i>atskirti</i>
<i>rūstauti</i>	–	<i>pykti, širsti</i>
<i>papėdėje</i>	–	<i>apačioje</i>
<i>lanka</i>	–	<i>pieva žemumoje</i>
<i>sietuva</i>	–	<i>upės giliausia vieta</i>
<i>raistas</i>	–	<i>klampi vieta, apaugusi krūmais ar medžiais</i>
<i>liūnas</i>	–	<i>klampi vieta</i>
<i>akivaras</i>	–	<i>neužžėlusi, neapaugusi liūno vieta</i>
<i>banda</i>	–	<i>būrys gyvulių, kaimenė</i>
<i>vytinė</i>	–	<i>rykštė</i>
<i>čaižyti</i>	–	<i>lupti, kapoti, plakti</i>
<i>įtųžęs</i>	–	<i>įpykęs</i>

LIETUVIŲ LIAUDIES PADAVIMAI

ANYKŠČIO EŽERAS

Ties Tyrelių sodžium buvo didelis ežeras. Vieną kartą ant Tyrelių užėjo juodas debesis ir kabėjo užgulęs laukus visas tris dienas. Žmonės, prieidami artyn, matė debesyje žuvis plaukiančias tarytum ežere.

Tuo metu toliau nuo tos vietos, prie mažo tvenkinėlio, viena moteriškė velėjo rūbus. Bevelėdama ji sudavė kultuve sau per nykštį ir suriko:

— Ai nykšti nykščiuk, kaip aš tave užgavau!

Tik spėjo ištarti tuos žodžius, pradėjo ūžt, ir nulėkė ant tos vietos tas debesis, kuris kabėjo virš Tyrelių sodžiaus. Moteriškę su rūbais numetė toli nuo krašto, tvenkinėlis pavirto ežeru. Kai moteriškė pasakė, kas atsitiko, kai ji suriko, nusimušusi nykštį, tai senieji žmonės suprato, kad ta moteriškė įspėjo ežero vardą. Todėl tas ir nulėkė. Ir praminė ežerą Ainykščiu, arba Anykščiu.

GIRNIKŲ KALNAS

Senų senovėje neižengiamuose Kurtuvėnų miškuose gyveno milžinas, vardu Girnis. Kai jis eidavo per mišką, patys didžiausi medžiai tarsi menkiausios žolelės po kojomis linko. O kai atsiguldavo pailsėti, galvą pasidėdavo ant Šatrijos kalno, o kojas – Kurtuvėnų žemėje.

Jis turėjo bičiulį – patį mažiausią nykštuką, kuris gyveno tame pačiame miške. Šio nykštuko vardas buvo Kibilkštukas. Jiedu buvo labai geri draugai. Tik visa bėda, kad vienas kitą sunkiai tegalėjo įžiūrėti. Mat milžinui Girniui, kuris siekė debesis, Kibilkštukas strodė, kaip vos įžiūrimas vabalėlis, o nykštukas, tiesą sakant, tematė tik milžino didįjį kojos pirštą. Bet tai jų draugystei nekliudė.

Vieną kartą milžinas grįžo iš tolimos kelionės, todėl buvo labai pavargęs. Kaip ir visada, jis atsigulė pailsėti ir užmigo. Miegojo trejus metus, tris mėnesius ir tris dienas. Per tą laiką vėtros ir vėjai prinešė jo klumpes pilnas smėlio ir žemių. O Kibilkštukas tuo tarpu visur ieškojo savo draugo ir, niekur negalėdamas surasti, ėmė šaukti:

— Girni! Girni!

— Ką? – pašokęs iš miego ir kratydamas žemes iš klumpių, atsiliepė milžinas.

Tų žemių klumpėse buvo tiek daug, kad atsirado didžiulis kalnas. Žmonės pavadino tą vietą Girnikais, o kalną – Girnikų kalnu.

GLOBOKIME PAUKŠTELIUS!

Namai yra reikalingi žmonėms apsisaugoti nuo karščio bei šalčio. Namuose jie jaučia meilę, artumą ir šilumą. Gyvulėliams taip pat reikalingi namai, tik jų namai yra skirtingi. Jie gyvena urvuose, lizduose, inkiluose. Artėjant žiemos šalčiams, neužmirškime mūsų draugų! Pastatykime jiems inkilėlius, paberkime grūdelių ar kito maisto.

INKILĖLIS

Jonas Minelga

Skečias gluosnio pumpurėlis,

Pievom saulė ritas:

— Tau, varnėne, inkilėlis

Dar nepadarytas!

Pasileidau į kiemelį:

— Labas rytas, vėjau!

Tam šnekučiui aš namelį

Gražų prižadėjau!

Tėtis piūklo nei plaktuko

Niekad nepavydi.

Čyru-čyru, tuku-tuku

Lyg koksai dailidė.

Inkilėlis padarytas,

Jau keliu į uosį:

— Ei, varnėne, man kas rytas

Švilpsi ir dainuosi!

Pas dantų gydytoją

Meiliai šypsosi teta:

„Pasakyk, vaikeli, a-a...”

Nesakau, tyliu, – tik leptelk –
Stryktels nuo lentynos replės...

Šypsosi tetulė vėlei:

„Juk tu moki abėcėlę!

Na, kokia pirma raidė?”

Aš dantis sukandu: „B”.

„Ne, ne B, o A, vaikeli”, –

Sako ji ir ranką kelia...

Kaip pro langą išskridau –
Be sparnų – aš nežinau.

Tik stebiuos namo parėjęs,

Skauda dantis kaip skaudėję...

VILKO DANTYS

Visą naktį kaukė vilkas,
Net drebėjo kailis pilkas.
Jam labai dantis skaudėjo,
Tad pas daktarą nuėjo.

Kai pas daktarą nuėjo,
Dar labiau drebėt pradėjo.
Daktaras duris pravėrė,
Vilką už kupros nutvėrė.

Monika Fedoravičiūtė

IŠ ISTORIJS LOBYNO

KLAIPĖDA

Jeigu tau teko kada vasaroti prie jūros, tu neišvengei vieno malonaus darbo – statyti smėlio pilį. Niekas to daryti nevertė, gal tik padėjo tėvelis ar mama, prisiminę savo pačių vaikystę.

Vos tik atsiduriame prie jūros, taip vilioja šis darbas ar žaidimas – valandų valandas lipdyti iš drėgno smėlio pilis, iš anksto žinant, kad jas nuplaus ir pavers į nieką pati pirmoji didesnė jūros banga. Matyt, protėvių kraujas teka mūsų gyslomis – dar nuo tų laikų, kai kiekvienas tikras vyras turėjo sugebėti tvirtai laikyti rankoje du dalykus: kalaviją, idant nuo priešų apsigintų, ir darbo įnagius piliai statyti.

Tame pačiame pajūryje, tiksliau pamaryje, dūli Klaipėdos pilies griuvėsiai, kuriuos tas negailestingas ir ganėtinai žiaurus laikas, galima sakyti, pavertė į nieką.

O būta jos – oho! – vokiečių statytos, o vokiečiai statyti pilis, ypač iš mūro, buvo dideli meistrai. Iš jų ir lietuviai šio amato mokytis nesivaržė, nes mūsų protėviai gynybos įtvirtinimus, kaip ir žynyčias, arba šventoves, rėsdavo iš rąstų ir buvo nepalyginami medžio meistrai. Tobulėjant sunkiesiems ginklams ir kitai karo technikai, medinės pilis darėsi vis lengviau sugriauti, juo labiau – sudeginti. Lietuvos valdovams teko mokytis iš savo priešų, kad galėtų nuo jų pačių kaip nors apsiginti. Net mūro meistrus iš Vakarų Europos kartais samdydavo, tuo kartu ir patys iš jų šio bei to išsimokydami.

Taigi pirmosios mūro pilys Lietuvoje turbūt pastatytos vokiečių. Tokia yra bent Klaipėdos pilis: lietuviai pelkėje pilies nebūtų pastatę. Iki tryliktojo amžiaus jos vietoje buvusi baltų gyvenvietė, žinoma nuo

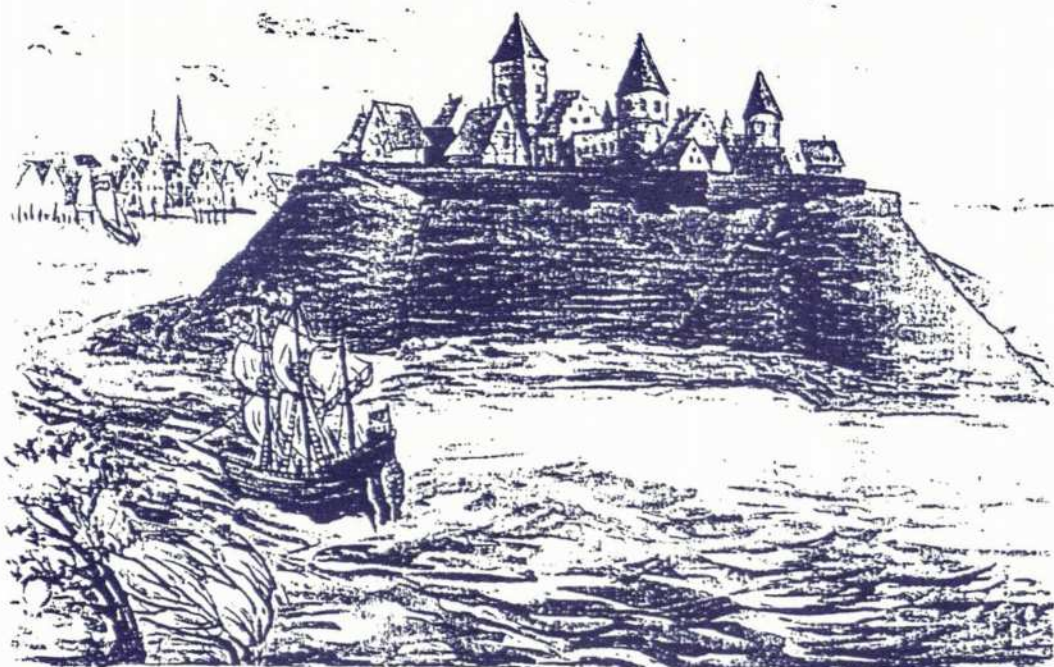
pat mūsų eros pradžios. Tryliktojo amžiaus viduryje Livonijos ordinas ir Kuršo vyskupas ją smarkiai nusiaubė ir 1252 metais prie pat marių, kairiajame Danės upės krante, pastatė tvirtą Memelburgo pilį. Nuo jos pradėjo augti miestas, neilgai trukus kalavijuočių perleistas Kryžiuočių ordinui.

Nuo pat pilies atsiradimo ją nuolat puldinėjo sembai ir žemaičiai – dvi gretimos prūsų bei lietuvių gentys. Kelis kartus miestą pavertė pelenais, o 1379 metais buvo užėmę ir sugriovę pačią pilį. Tačiau po Žalgirio mūšio Melno taikos sutartimi Klaipėda liko Kryžiuočių ordinui. Tiesa, 1455 metais pilį ir miestą žemaičiai vėl buvo susigražinę, bet tolesni istoriniai įvykiai jiems nebuvo palankūs, ir Klaipėda iki mūsų dienųėjo iš rankų į rankas, priklausė čia kaizeriui, čia carui, čia Lietuvai – teisėtai šio krašto šeimininkei.

Kas kaip išmanė, taip ir šeimininkavo Klaipėdoje bei pilyje. Tarp jų sienų būta ir aukštuomenės salių, pritaiktų pokyliams bei svarbiems valstybiniams pasitarimams, ir kalėjimo, kurio požemiuose kankinosi belaisviai, sunkūs nusikaltėliai, valstybės išdavikai. Žodžiu, visko matyta Klaipėdos pilies, kol iš jos liko tik griuvėsiai, šiame šimtmetyje patekę į uždara laivų remonto įmonės kiemą.

Ką dabar padarysi, kad ilgai net prie savo jūros retai kur galėjome prisiartinti be baimės. Lietuvoje akį badė nesuskaičiuojama daugybė vartų ir durų, ant kurių būdavo užrašyta: „Pašaliniais įeiti griežtai draudžiama!“ Tas duris ir vartus, net ištikus ežerus, miškus bei pajūrio plotus saugojo svetimi kareiviai, o pašaliniai buvome mes – savo pačių tėvynėje...

Grįžus nepriklausomybei ir toms durims bei vartams atsivėrus, verta susimąstyti, kaip toliau naudoti tas vietas – taip pat ir Klaipėdos pilį. Tačiau klaipėdiečiams to priminti nereikia, jie apie tai jau seniai svajoja ir visokiausių pasiūlymų turi. Dar šio šimtmečio pradžioje čia veikusios lietuvių draugijos ketino pilies pylimus pritaikyti lietuviškam teatrui po atviru dangumi. O dailininkas A. Brakas parengė planą

Ingridos UMBRASAITĖS piešinys

pilyje įrengti lietuvišką muziejų, bet trūko pinigų tokiam muziejui kurti. Vis dėlto 1930 metais, minint Lietuvos Didžiojo kunigaikščio Vytauto sukaktuves, pilies šlaite buvo pastatytas atminimo ženklas.

Klaipėdos istorikai bei archeologai jau rado Didžiojo bokšto požemių grindinį, nišų, laiptų liekanas. Aptikti korpusų pamatai, atkapstytos sienų ir grindų dalys, senojo įėjimo į poternas – požemio statinius – žymės. Yra ir kitų labai vertingų radinių iš įvairių amžių. Pagal tai, kas jau aptikta, galima įsivaizduoti XV amžiaus pilį.

Viską kruopščiai ištirti reikia ir dėl kitų priežasčių. Žiūrėk, kas nors primena, kad tai – vokiečių okupantų pilis, kurią ne kartą puolė ir griovė atkaklieji žemaičiai, esą nėra čia ko atstatinėti, kelti iš numirusių pačios istorijos palaidotą nelemtą praeitį. Tad dar ir dar tenka įrodinėti, jog Klaipėda – senas lietuvių miestas, ir mūsų tautos istorija čia prasidėjo ne su užkariautojų statyta pilimi, o daug anksčiau, prieš keliolika šimtmečių, kai čia, marių ir Danės sandūroje, apsigyveno baltų gentys.

Netrūksta ir kitokių abejonių. Girdi, tokio milžiniško darbo – atkurti iš liekanų pilį! – niekas dabar neįveiks. Bet kada abejojančių trūko? O didžiausi darbai ir žygiai įveikiami tada, kai viršų paima ne

abejotojai, o svajotojai. Taip buvo, pavyzdžiui, kuriant Klaipėdos jūrų muziejų. Juk ir jis atsirado gynybinės tvirtovės griuvėsiuose, tik dar sunkiau prieinamuose, kai kiekvieną plytą statyboms reikėjo gabenti vandeniu. O dabar be Jūrų muziejaus net sunku Klaipėdą įsivaizduoti. Ypač vaikams, kurie čia krykštauja žiemą vasarą, neatsigėrėdami vandenų pasauliu, daugiau niekur kitur taip akivaizdžiai neatsiveriančiu prieš stebėtojo akis. Netgi visko vandenynuose regėję jūros vilkai, kapitonai bei šturmanai, šio muziejaus neniekina ir gėrissi čia viskuo sykiu su vaikais.

Duodu galvą nukirsti – taip bus ir su Klaipėdos pilimi! Berniukai ir mergytės, kurie dabar jūros ar marių paplūdimiuose lipdo iš drėgno smėlio savo pasakų bokštus, kada nors, šiek tiek ūgtelėję arba visai užaugę, turės galimybių ir progų pakilti į jos atstatytus kuorus. Esama dalykų, kuriuos padaryti būtina – tokia yra ir Klaipėdos pilis. Ji papuoš ir atgaivins visą pamari, o Danės upė, ties pilies papėde susijungianti su marių bangomis, bus svarbiausia šio jūrų miesto gatvė. Ir mes patys kada nors pagaliau tapsime tikrais jūrų žmonėmis. Kas gi čia yra – argi ne nuodėmė tūkstančius metų gyventi prie jūros, nugara į ją atsisukus? Per tai mes jau daug ko netekom, ir svetimšaliai per tai mūsų žemėse pilis statydavo. Padėk Dieve, kad daugiau taip nebūtų.

Romas Sadauskas

Rečiau vartojami žodžiai:

<i>įnagis</i>	–	<i>įrankis</i>
<i>dūlėti</i>	–	<i>lėtai irti, virsti dulkėmis</i>
<i>ręsti</i>	–	<i>statyti iš rąstų</i>
<i>nusiaubti</i>	–	<i>nuniokoti, apiplėšti</i>
<i>šlaitas</i>	–	<i>status kalno šonas</i>
<i>niša</i>	–	<i>sienos įdubimas pastatyti statuloms, vazoms</i>
<i>krykštauti</i>	–	<i>šūkauti, džiūgauti</i>

TIKIU

Irena Šerelienė

KRISTAUS KRIKŠTAS

Sigutė atsisėdo savo mėgiamon kėdėn ir pasiėmė knygą. Už lango siautė sausio pūga. Vėjas piktai švilpė apie namą ir sniegą maišė tokiais stipriais sūkuriais, kad beveik nebuvo galima matyti net netoliese augančių medžių. „Kažin kur pasislėpė tie mažieji žvirbleliai? Juk jie tokie menkučiai prieš tokį stiprų vėją..." mąstė Sigutė. Kai jau ir Murka, Sigutės katytė, prisiglaudusi prie Sigutės, nustojo murksėti, užmigo, Sigutė pradėjo skaityti:

— Betanijoje, prie Jordano upės buvo daug žmonių. Upė, tyliai plaukdama, nešėsi su savim kaip mažus veidrodėlius saulės spindulėlių atšvaitus, o dangus buvo mėlynas, mėlynas. Krante, tarp žalių krūmelių, vieni žmonės būriavosi ir šnekėjosi, o kiti išmintu smėlio takeliu leidosi nuo kranto ir brido upėn. Ten jų laukė Jonas Krikštytojas, vilkintis šiurkščiu kupranugario vilną drabužiu. Kiekvieną priėjusį jis, stipriai laikydamas rankomis, panardindavo į upės vandenį ir, iškėlęs iš jo, sakydavo: „Krikštiju tave. Taisyki Viešpačiui kelią, kaip yra kalbėjęs pranašas Izaijas. /Jn 1, 23/. Pakrikštytieji smagiai purtėsi nuo savęs vandenį ir jautėsi laimingi, pajutę

Dievo malonę. Jie džiūgavo, nes žinojo, kad greit ateisias Mesijas.

Vieną lygiai tokią pat gražią dieną Jonas Krikštytojas, bekrikštydamas margaspalviais drabužiais vilkinčius izraelitus, pakėlė galvą ir pamatė atkrantės viršūnėje stovintį jauną, šviesaus veido, balta tunika vilkintį vyrą. Jonas Krikštytojas sustingo ir nusišypsojo, nes širdimi tuoj atpažino Jėzų. Jėzus, tarp kitų žmonių, nusileido nuo kranto ir lėtai įbrido upėn. Kai priartėjo prie Jono Krikštytojo, šis tarė Jam: ..., „Tai aš turėčiau būti Tavo pakrikštytas, o Tu ateini pas mane!“

Bet Jėzus jam atsakė: „Šį kartą paklausk! Taip mudviem dera atlikti visa, kas reikalinga teisumui.“ Tada Jonas sutiko. Pakrikštytas Jėzus tuoj išbrido iš vandens. Staiga Jam atsivėrė dangus, ir Jis pamatė Dievo Dvasią, nusileidžiančią tarsi balandį ir plevenančią virš Jo. O balsas iš dangaus prabilo: „Šitas yra mano mylimasis Sūnus, kuriuo Aš geriuosi.“...

Mt 3, 14-17

Jono Krikštytojo veidas ir akys spindėjo džiaugsmu. Tai buvo laimingiausia jo gyvenimo diena. –

Murka prabudo ir pradėjo raivytis. Sigutė ėmė švelniai glostyti prabudusios katytės nugarėlę ir užvertę knygą.

<i>murksėti</i>	–	<i>pamažu murkti, purkuoti (apie katę)</i>
<i>pleventi</i>	–	<i>plasnoti</i>
<i>raivytis</i>	–	<i>ražytis, tampytis</i>

MŪSŲ KŪRYBA

KELIONĖ, KURI MAN LABAI PATIKO

(rašo „Maironio“ lit. mokyklos (Lemont) mokiniai)

Mano mėgiamiausia kelionė buvo, kai aš su tėveliais važiauvau į California. Mes ten stovyklavome palapinėje. Kai mes aplankėm Monteray, aš mačiau daug udryčių ir ruonių. Mes irgi važiuojom į kalnus. Mesėjom iškylauti ant Mt. Baldy. Kai buvome Monteray, mesėjom į akvariumą. Ten buvo daug žuvų. Paskutinę dieną mes nakvojom hotelyje. Aš turėjau gerą laiką.

Vaiva Rimeikaitė, 4 sk.

Prieš keletą metų mes važiuojome atostogoms į vakarus. Aplankėm South Dakota. Ten matėm kalną, kur buvo iškaltos prezidentų galvos. Vienoje aukso kasykloje bandžiau rasti aukso. Radau labai mažų, mažų „trupinėlių“. Toliau keliavom į Yellowstone. Ten buvom keletą dienų. Mačiau visokių laukinių gyvulių ir labai gražią gamtą. Po to važiuojome į Grand Teton parką. Keltuvu užvažiuojome į labai aukštą kalną. Ten dar buvo daug sniego. Toliau važiuojom į Utah pamatyti dinozaurų kasyklos. Tada keliavome į Colorado pamatyti Rocky Mountains. Ten tikrai buvo labai daug sniego. Ši kelionė man labai patiko, nes buvo įdomu ir labai gražu.

Lina Rauchaitė, 4 sk.

Man labai patiko kelionė į Floridą. Mūsų šeima važiuojom į Disney World. Mano abi močiutės važiuo kartu su mumis. Man labiausiai patiko Space Mountain. Aš važiauvau su mano tete. Mano mama ir kiti bijojo važiuoti ant Space Mountain. Man patiko ir Thunder Mountain. Aš ir tėtė praleidom vieną popietę kartu Fantasyland. Ten mes matėm

Alien Encounter. Po to mes važiavom su mašinom. Epcot Center man patiko „Honey, I shrunk the audience“. Mano broliukas Tomas pradėjo labai verkti, kai važiavom ant spaceship Earth. Kai sustojo mūsų vežimas, buvo labai tamsu, ir Tomas labai išsigando. MGM Studios mes valgėm pusryčius su Aladdin, Belle, Quasimodo, the magic genie, Merlo ir Tigger. Disney šventė 25th metų sukaktį ir Pelėnų pilis buvo papuošta kaip didžiulis pyragas.

Matas Čyvas, 4 sk.

Pernai mes važiavome vasarą praleisti Kanadoje. Mes keliavome su automobiliu dvi dienas. Amerikoje mes pravažiavome pro Illinois, Indiana ir Michigan valstijas. Įvažiuojant į Kanadą, mes pravažiavom pro didelį ir aukštą tiltą. Kanadoje mes važiavome labai kalnuotu keliu. Ten gamta labai graži. Tėtis sakė, kad vietose Kanados gamta panaši į Lietuvos gamtą.

Marius Poskočimas, 4 sk.

• • •

Mano namas yra dviejų aukštų. Turime keturis miegamus ir tris prausykla, šeimos kambarį, salioną, virtuvę ir rūšį. Turim patogius baldus. Mes turim labai, labai, labai daug žaislų ir spalvų, ir meno dalykų. Mūsų namuose mes visi turim šiltus drabužius ir paklodes. Mūsų namas skiriasi nuo senovės žmonių, nes jis yra daug gražesnis, šiltesnis, turi daug daugiau dalykų. Dabar jūs žinot, kiek daug dalykų mes turim, kurių senovės gyventojai neturėjo. Turbūt buvo sunku tais laikais gyvent, ar ne?

Regina Čyvaitė, 3 sk.

Mano namas yra pilkas. Yra truputį didelis ir truputį mažas. Mes turim penkis kambarius. Turim mikropėčių, pečių ir televiziją. Mes turim daug knygų ir tris telefonus. Aš labai mėgstu savo namą.

Senais laikais žmonės turėjo eiti į lauką atsinešti vandens, o mes turim vandentiekį. Senais laikais jie turėjo sumedžioti sau maistą, o mes maistą krautuvėje perkam.

Audra Rudaitytė, 3 sk.

Mano namas yra rudas ir mažesnis, negu kiti namai. Mano namas turi plytų grindis ir kilimus, lempas, prausyklą ir šaldytuvą. Aš turiu didelę lovą. Turiu atskirą kambarį. Aš galiu praustis prausykloje ir vonioje. Aš galiu žiūrėti televiziją. Turiu video žaidimus, kompiuterį ir telefoną. Priešai nepuola mūsų namo. Aš moku skaityti knygas ir rašyti.

Antanas Senkevičius, 3 sk.

Mano namas turi elektrą. Senovėje to nebuvo. Kai šilta, mes turim oro vėsintuvą. Senais laikais to nebuvo. Mes galim savo namuose žiūrėti televiziją, žaisti kompiuteriu, klausyti muzikos. Senovėje tų dalykų nebuvo. Mūsų namas labai didelis ir kiekvienas turi savo kambarį. Senais laikais visi turėjo gyventi vienam kambary.

Laura Palukaitytė, 3 sk.

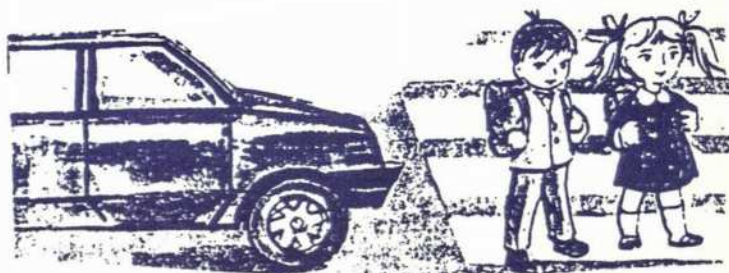
Mūsų namas stovi ant kalno, kaip ir senovės namai. Jeigu reikia vandens – reikia tik atsukti čiaupą. Mūsų namą šildo pečius automatiškai, nereikia medžio rinkti.

Renė Andriušytė, 3 sk.

Mes turime seną medinį namą su dideliu kiemu. Tėvelis jį pirkė prieš daug metų ir pritaikė, kad jis būtų patogus mums gyventi. Mes turime visus patogumus. Pirmam aukšte yra graži virtuvė ir salionas su knygų spintom ir židiniu. Antrame aukšte yra mūsų miegamieji ir balkonas.

Aida Žygaitė, 3 sk.

Į mokyklą aš važiuoju,
Saulė šviečia danguje.
Apie drauges aš galvoju,
Žaisim, žaisim mes lauke.

Parašysiu aš pratimą,
Ištaisysiu aš klaidas.
Skaitysiu mažą knygele,
Ir dainuosiu daineles.

Gramatiką aš mokėsiu,
Ir tikyboj aš klausysiu.
Skaičius visada žinosiu,
Tautinius šokius aš šoksiu.

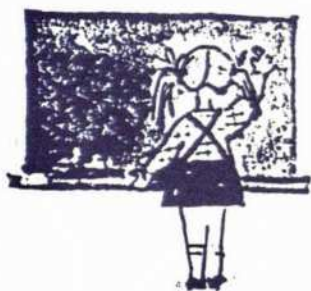
Iš mokyklos aš važiuoju,
Saulė leidžias jau žemyn.
Draugėm aš ranka pamoju,
Jau važiuosiu aš pirmyn.

Alytė Mažeikaitė, 3 sk.

Šv. Kazimiero lit. mokykla LA

* * * *

Mano vardas Katarina,
Ponia P. mane moko,
Kaip rašyti ir skaityti,
Ir diktantą parašyti.

Mes per pertrauką pažaidžiam,
Kartais pyragaičius valgom.
Penketuką norim gauti,
Ir draugystėm pasidžiaugti.

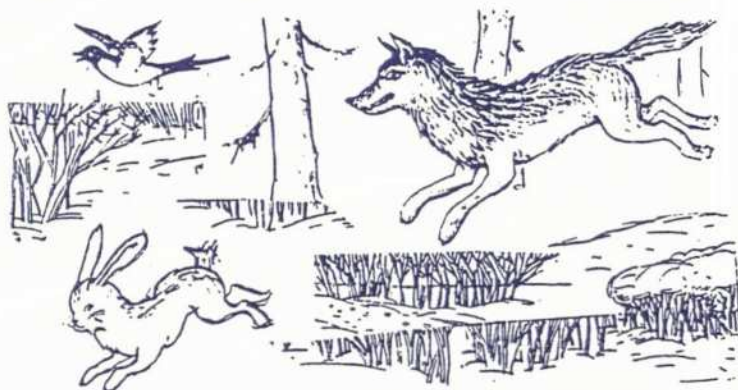
Katarina Butkytė, 3 sk.

Šv. Kazimiero lit. mokykla LA

KIŠKIO IR VOVERAITĖS DRAUGYSTĖ

Seniai seniai miške gyveno kiškis ir voveraitė. Nuo pat mažens abu buvo geriausi draugai ir visada būdavo kartu.

Vieną dieną jiems bežaidžiant miške, atėjo alkanas vilkas. Voveraitė greit įlipo į medį, bet vargšas kiškis negalėjo įlipti. Kiškis pasileido bėgti, o vilkas jį vytis. Bebėgdamas kiškis užšoko ant akmenų ir išsinarino savo kojelę. „Gelbėk, gelbėk! Vilkas mane pagavo!“, pradėjo šaukti savo draugei voveraitei, tačiau ji buvo taip aukštai medyje, kad negalėjo išgirsti. Šauksmą išgirdo gegutė. Ji greit nuskrido pas voveraitę ir užkūkavo: „Ku kū! Vilkas pagavo kiškį. Bėk greitai gelbėti. Ku kū!“ Voveraitė nubėgo greit į vilko urvą ir tarė jam: „Šis kiškelis yra labai dar mažas. Yra daug didesnis gyvulys kitame urve. Jei tu jį pagausi, būsi sotus net dešimt dienų.“

Vilkas greit nuskubėjo pasižiūrėti kas buvo tame urve. Ogi mieganti meška! Vilkas matė kokia didelė ji buvo. Jis greit užšoko ir mėgino jai įkasti. Saldžiai miegojusi meška labai supyko ir išvarė vilką sakydama: „Jei tu vėl atbėgsi į šį mišką, aš tave suėsiu!“

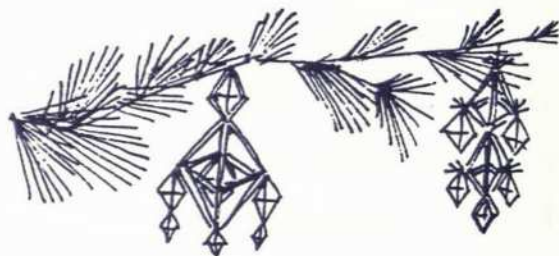
Išsigandęs vilkas pabėgo ir daugiau niekada nebesugrįžo. Meška vėl saldžiai miegojo, gegutė vėl gražiai kūkavo, o voveraitė ir kiškis vėl linksmiai žaidė miške.

Lina Bėržinskaitė, 7 sk.

Šv. Kazimiero lit. mokykla Clevelande

NAUJIEJI METAI

Ant eglutės kabo
Daug žaisliukų nuostabių,
Bėgsiu, bėgsiu pas Senelį,
Palinkėsiu jam gerų dienų!

Pastatysiu ledo rūmus –
Sniego senis ten gyvens,
O pūga balta, rami
Užliuliuos vaikus pusny...

Eisiu ant kalnelio supustyto,
Pasiimsiu rogutes
Ir važiuosiu per pusnynus
Tiesiai, tiesiai į jo rankas.

Fausta Raščiūtė, Vilnius

* * * * *

Gruodžio mėn. „Eglutėje“ „Mūsų kūryba“ skyriuje po rašiniu
TRYŠ PROFESIJOS buvo išleista Lino Milavicko, Čikagos
lituanistinės mokyklos, 5 sk. mokinio pavardė.

Už šią klaidą redakcija atsiprašo.

Murziukas Jonukas

Mūsų Jonas tinginėlis,
Nesiprausęs, susivėlęs.
Juokiasi iš jo vaikai:
– Jonai, prauskis tu vikriai!

Bet Jonukas tik supyko,
Praustis niekaip nesutiko.
Čiupo jį visi į glėbį:
Prausime tave, begėdi...

Murzius verkia, trypia kojom,
Prausia jį draugai, mazgoja.
Valandėlė nepraėjo, –
Mūs Jonukas jau spindėjo.

Džiaugiamės visi kartu:
— Jau gražus, Jonuk, ir tu!
Jeigu turit jūs murziuką,
Tai išprauskit kaip Jonuką.

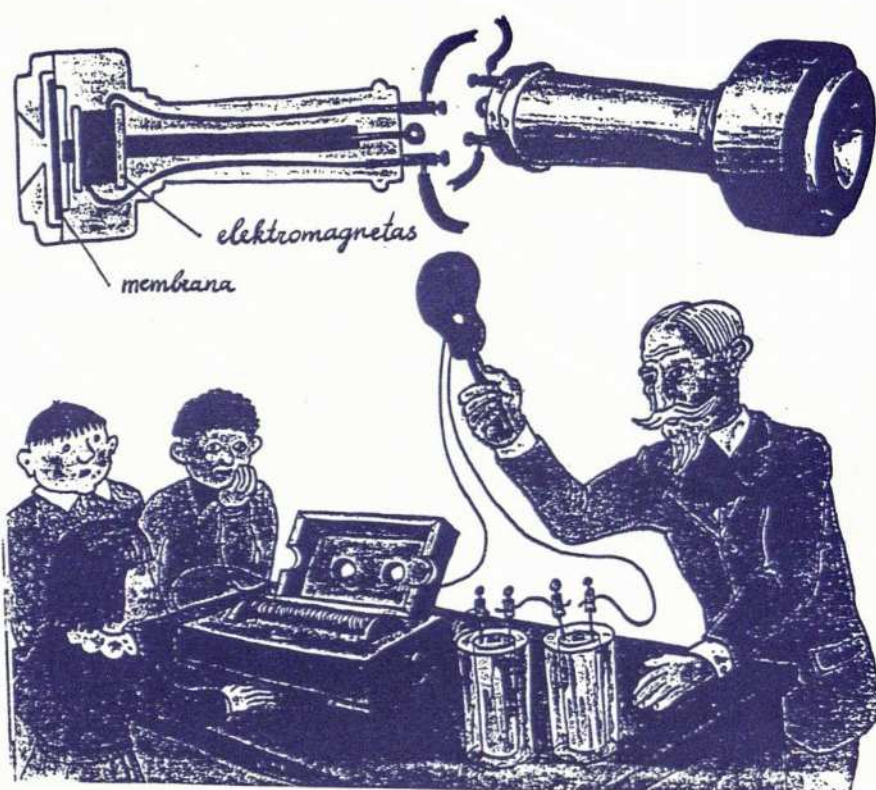

AR ŽINAI?

Alio, alio!

Nors ir neseniai tai buvo, bet tikrai nė vienas jūsų neatsimenate. 1861 metais vienas mokytojas, vardu Johanas Filipas Reizas, aiškino vaikams, kaip veikia žmogaus ausis. Pasakojo, pasakojo, o klausytojai nesupranta, ir tiek. Tuomet jis sugalvojo padaryti ausies maketą. Ne bet kokią – elektrinę. Laideliais ją sujungė su akumuliatoriumi ir dėžutėn įdėta elektromagnetine rite. Į „ausį“ kalbant, joje esantys kontaktai liesdavosi, ir dėžutė sutraškėdavo. Kartais net žodį pavykdavo suprasti. Ponas Reizas džiaugėsi sugalvojęs puikią mokymo priemonę ir jos daugiau netobulino. Jis net nesuprato, kad išrado telefono veikimo principą. Tad žmonės vieni kitiems siuntė pasiuntinius su žiniomis, rašė laiškus, patikėdami juos ir pašto karveliams. Tiesa, nuo 1848 metų civilizuotas pasaulis jau naudojo telegrafu.

Tik praėjus dar 15 metų po mokytojo Reizo „elektrinės ausies“ bandymų, kitas jo kolega, dirbantis kurčnebylių mokykloje, sukūrė tikrą telefoną. Tai buvo jau daug tobulesnis įtaisėlis su lanksčia metaline plokšte – membrana ir elektromagnetu. Balso sukelti oro virpesiai judindavo membraną, ir ši, besilankstydamas elektromagnetinėje ritėje, sukurdavo tam tikro stiprumo srovę. Toji, laideliais nubėgusi į kitą tokį pat daiktėlį, padarydavo viską

atvirkščiai: sujudindavo lanksčiąją plokštelę, ir žmogaus ausį pasiekdavo jos sukelti oro virpesiai – garsai. Taip 1876 metais atsirado telefonas. Į šiuolaikinių aparatų jis nebuvo panašus. Net numerio rinkiklio neturėjo. Skambinant pasukdavo paprasčiausią rankenėlę ir ragelyje išgirdavo telefonų stotyje sėdinčios merginos balsą:

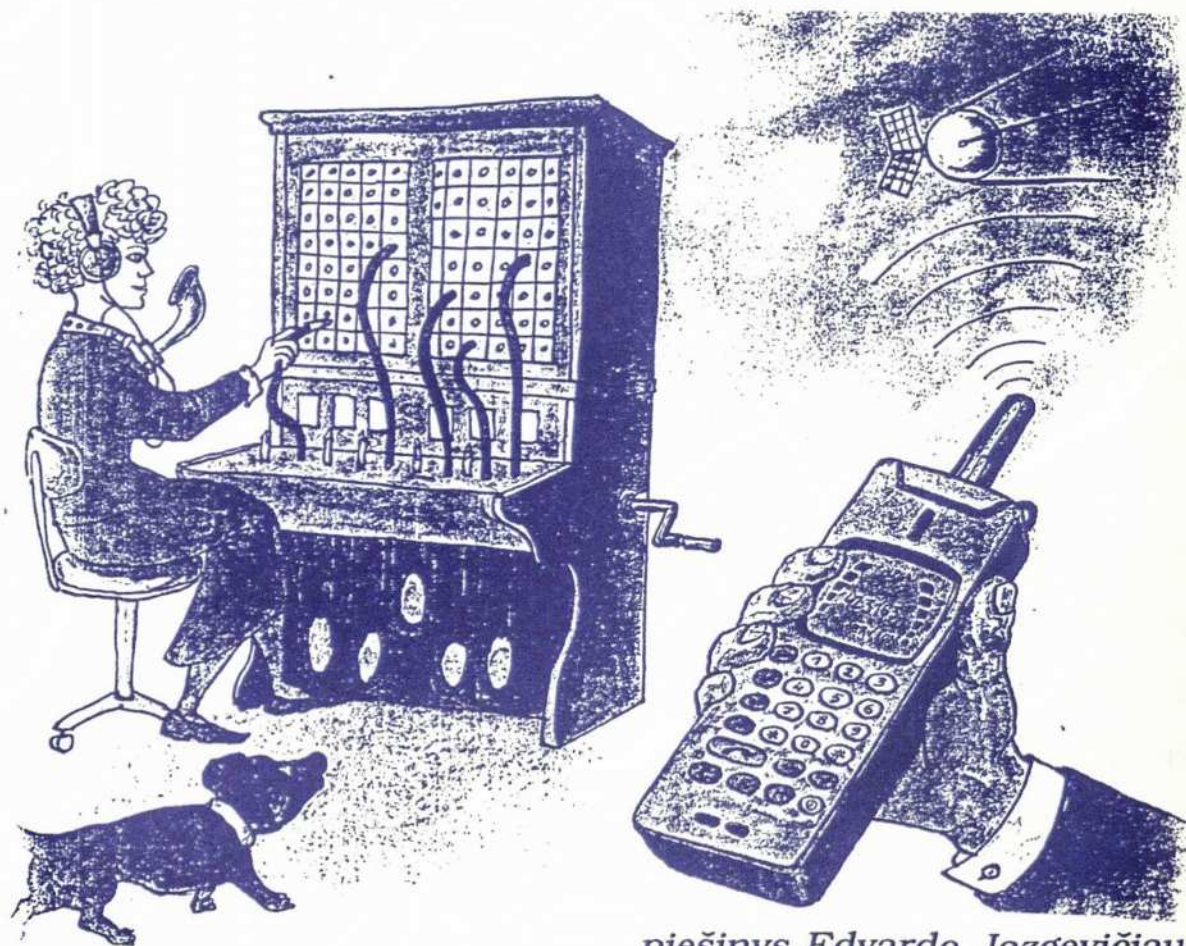
— Alio, klausau!

Tik ji galėjo sujungti du telefonus pokalbiui. Sukami numerių rinkikliai ir automatinės telefonų stotys atsirado daug vėliau. Bet dar yra ir telefonisčių. Gal ir kurio iš jūsų mama sėdi telefonų stotyje ir padeda žmonėms pasikalbėti tuomet, kai automatika nenori veikti. Bet tai atsitinka vis rečiau.

Telefonai tobulėja. Dabar jiems net laidų nebereikia. Važiuodamas automobiliu Vilniuje, gali paskambinti pusbroliui

Čikagoje, kurį tėvelis tuo metu veža į mokyklą. Manau, suprantate, jog abiem reikia turėti ne bet kokį, o mobilaus ryšio telefoną. Nors ir mažesnis, bet tai daug sudėtingesnis aparatas už namuose esantį. Jame yra... radijo stotis, nedidelio galingumo siųstuvas ir imtuvas. Kalbant tokiu telefonu, elektriniais signalais paverstas balsas radijo bangomis keliauja į galingą telefonų stoties siųstuvą, o iš ten, jeigu reikia, gali patekti net į tolimiems ryšiams skirtą ir aukštai Kosmose „tupintį“ Žemės palydovą. Iš tokios aukštybės signalą galima perduoti į bet kuriame pasaulyje esančią telefonų stotį, o iš šios – nedidukui mobilaus ryšio telefono aparatui.

Jonas Kriščiūnas

piešinys Edvardo Jazgevičiaus

ŠIRDIS

Kaip sužinoti, gyvas žmogus ar miręs?

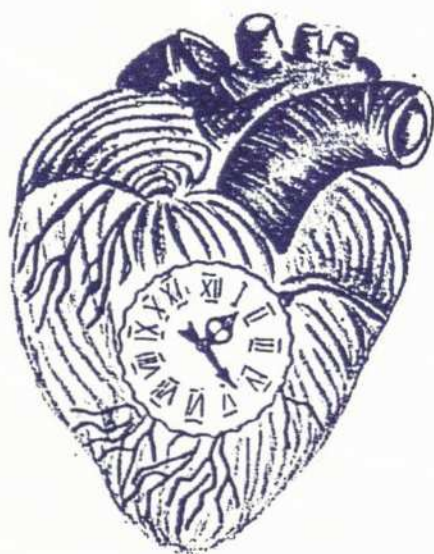
Patikriname pulsą arba paklausome, – plaka širdis ar ne. Jei širdis sustojo – žmogus miręs. Štai, koks svarbus organas širdis!

Žmogaus širdis nedidelė. Tai stangrus, raumeningas, truputį didesnis už kumštį maišelis. Viduje padalytas į keturias kameras – dešinę ir kairią priešširdžius ir dešinę bei kairią skilvelius. Pertvarose tarp priešširdžių ir skilvelių yra nedideli varteliai.

Šis maišelis visą laiką darbuojasi – susitraukia, atsileidžia, nesustodamas nė valandėlei nuo užgimimo iki paskutinės gyvenimo dienos, tik kartais greičiau, kartais lėčiau. Ir kam ji taip stengiasi? Širdis – nepailstantis motoras, varantis gyslomis kraują.

Nustos kūne tekėti kraujas – visos ląstelės žus.

Susitraukdama širdis išstumia šviesų, raudoną, pilną deguonies ir maisto medžiagų kraują, kuris aorta ir arterijomis išsiskirsto po organizmą. Mainais iš ląstelių kraujas paima anglies dvideginį ir tampa tamsiai vyšniniu. Užterštas tamsus kraujas grįžta atgal į širdį. Jo išvalymu pasirūpins širdis. Ji išvaro tą kraują į plaučius, kur jis atsinaujina (apie tai kitoje paskaitėlėje). Susitraukdama ir išsiplėsdama širdis dirba kaip siurblys. Kiekvienu spūstelėjimu ji išvaro apie pusę stiklinės karšto kraujo, per parą – visą cisterną. Iš širdies į aortą, venomis atgal į širdį, iš ten į plaučius ir vėl į širdį – toks amžinas gyvybę palaikantis ratas.

IŠ PASAKŲ SKRYNIOS

Kodėl aš nieko neturiu?

Gyveno žmogus. Toks jis vargšas buvo, jog nieko neturėjo. Apsitaisė jis sykį kuo galėdamas ir išėjo į pasaulį. Sutiks koki žmogų ir klausia:

— Kodėl aš nieko neturiu?

— Ar turi kokį nors darbą?

— Ne, neturiu.

— Kad neturi darbo, – sako jam žmogus, – iš kurgi tu ką turėsi?

Ir eina vargšas toliau klausinėdamas, kodėl jis nieko neturi. Taip atėjo į vieną miestą. Eina per miestą, žiūri – sodas, po tą sodą vaikščioja karalius su karaliene. Prieina jis prie karaliaus ir klausia:

— Kodėl aš nieko neturiu?

— Ar moki skaityti, rašyti arba kokį amatą?

— Ne, nemoku.

— Iš kurgi tu ką turėsi, kad nieko nemoki?

Eina vargšas toliau ir mato: prie rūmų durų karaliaus duktė sėdi. Prieina jis ir klausia:

— Kodėl aš nieko neturiu?

— Ar tu jau vedęs?

— Ne, dar nevedęs.

— Parvesk pačią ir turėsi, – atsakė karalaitė.

Vargšas tik nusijuokė ir nuėjo sau.

Karalius matė, kaip jis juokėsi, ir užėjo jam noras patirti, ką jam karalaitė pasakė. Klausia jis karalaitės:

— Ko tave tas žmogus klausinėjo?

— Gi klausė, kodėl jis nieko neturi.

— O ką tu jam atsakei?

— Nesakysiu.

— Pasakyk!

— Nesakysiu.

Nors ją karalius kiek įmanydamas spyrė, kad pasakytų, bet niekaip prispirti negalėjo. Tada liepė suieškoti tą žmogų. Surado vargšą, atvedė pas karalių, ir klausia jo karalius:

— Ko tu karalaitės klausei?

— Klausiau, kodėl aš nieko neturiu.

— O ką ji tau atsakė?

— Pervesk pačią ir turėsi.

Kad užpyks karalius ant dukters!

— Kaip tai parvesk pačią?! – sako. — Jis dar nevedęs taip vargingai gyvena, o kas bus, kai ves ir vaikų susilauks?.. Kad tu jam tokį patarimą davei, eik ir gyvenk su juo!

Ir išvarė karalius dukterį drauge su tuo vargšu žmogum. Nuėjo juodu į kitą miestą, ir sako karalaitė vargšui:

— Aš persitaisysiu kitais drabužiais, o tu nunešk mano karališkuosius drabužius pas tą pirklių, kur mano tėvas visados prekes ima, ir parduok už tiek ir tiek rublių, o kad klaus, kieno tie drabužiai, sakyk, kad tavo pačios.

Nunešė vargšas drabužius pas pirklių, pasakė kainą, o pirklys klausia:

— Iš kur tuos drabužius gavai?

— Tai mano pačios.

— Tu juos pavogei!

— Tai mano pačios, – vis sako vargšas.

Užpyko pirklys, atkvietė policiją ir liepė tą žmogų suimti.

— Iš kur tu tuos drabužius gavai? – klausia policija.

— Tai mano pačios.

— Jei bus tavo pačios, – sako pirklys, — aš tau atiduosiu visą savo gėrybę.

Dabar vargšą suėmė, o pirklys pasirašė atiduosiąs visą savo gėrybę, jei tie drabužiai būsią jo pačios.

— O kurgi yra ta tavo pati?

— Gi už miesto, laukia manęs sugrižtant.

Ir nuvedė juos pas karalaitę. Kai tik pamatė, tuojau visi ją pažino, o karalaitė sako:

— Kam jūs varginate tą žmogų? Tai mano pats.

Nuleido nosį pirklys ir turėjo atiduoti vargšui visą savo gėrybę.

Ir persikėlė vargšas su karalaite į pirklio namus. Visko čia buvo pilna, tiktai reikėjo dar pinigų. Nuaudė karalaitė juostą, išsiuvo brangiais akmenimis ir liepė vargšui nešti ir parduoti. Prisirišo vargšas tą juostą ant žalgos (žinai, prastas žmogus) ir nešiojasi po miestą. O tame mieste tiktai vienas pirklys turėjo panašių juostų. Pamatė jis tą žmogų pardavinėjant ir klausia:

— Ir kur gavai tą juostą?

— Tai mano pačios.

— Prisipažink, kad pavogei!

— Tai mano pačios.

Tuo tarpu prisirinko daugiau pirklių. O žinai, pirklys už pirklių visados užstoja: visi iš vieno sako, kad ta juosta vogta. O vargšas vis

sako:

— Tai mano pačios.

Sudėjo tada pirkliai po du tūkstančius ir sako:

— Jei ta juosta bus tavo pačios, šitie pinigai tegul bus tau!

O kad vargšas atvedė juos pas karalaite, ta pradėjo ant pirklių bartis, kam jos vyrą be reikalo užkabinėja. Nusigando pirkliai, atidavė vargšui sudėtus pinigus ir sugrįžo namo it šunį lupe.

Dabar visko ganėjo: ir pinigų, ir šiaip jau visokių gėrybių. Gyvena sau vargšas su karalaite laimingai.

Po kiek laiko atsiunčia karalius savo tarnus į tuos pirklio namus, kad išduotų tiek ir tiek prekių.

— Tegul pats karalius atvažiuoja, – sako karalaitė, – kitaip neišduosim.

Sugrįžo tarnai ir pasakė, kad taip ir taip: nenori pirklys išduoti prekių.

— Tegul, – sako, – pats karalius atvažiuoja.

— Kaip?! Ar „tegul pats karalius atvažiuoja?“ Gerai, pakinkykit arklius.

Pakinkė arklius, ir karalius išvažiavo. O karalaitė žinojo, kad tėvas labai supykęs, dėl to pasivilkė po apačia geležinius drabužius. Atvažiavo karalius, iššoko iš ratų – ir tiesiog prie karalaitės. Kad duos jai kardu per pečius! Bet kardas atšoko. Tada tiktai karalius atsikvošėjo ir pažino savo dukterį. Negalėjo jis atsistebėti.

— Kaip tu čia, – sako, – patekai?

Karalaitė apsakė savo tėvui, kaip viskas atsitiko. Tada karalius užrašė jiems pusę karalystės ir dar tą patį vakarą pakėlė vestuves. Tose vestuvėse ir aš buvau: kuodelyje sėdėjau ir į vestuvininkus žiūrėjau, o ką girdėjau ir mačiau, žodis į žodį užrašiau.

Kieme pasimetė **BATAS, RAKTAS, PEILIS, PUODUKAS, PYPKĖ, LYGINTUVAS.** Rask juos.

JUOKŲ MAIŠELIS

Eidamos iš laukų Virgutė su mamyte stebi ant elektros vielų tupinčius paukščius. Staiga jie pakyla ir nuskrenda, lieka tik vienas. Virgutė klausia:

— Šitas miega?

Mamytė nespėja paaiškinti, kai nuskrenda ir tas.

Virgutė sako:

— O, jau pabudo!

...

— Kodėl nesulaukiame meistro? Aš iš pat ryto prašiau pataisyti mūsų durų skambutį, – klausia Audrutės mama, paskambinusi elektrikams.

— Ką tik grįžau iš jūsų. Bent penkias minutes mygau skambutį, bet niekas manęs neįleido! – pasipiktinęs atsako elektrikas.

...

— Nupirk tėveli, šuniuką – prašo Ingutė.

— O kur jį laikysime?

— Ant rankų!

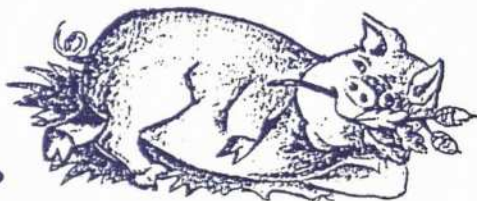
...

Monikutė pirmą kartą kaime. Mama, nusivedusi ją į tvartą, rodo:

— Žiūrėk, kiaulytė miega...

Mergaitė labai nustebusi:

— O kodėl ji be pižamos?

...

Mokytojas:

— Petrai, tu jau trečią kartą žiūri į suolo draugo darbą!

— Ar aš kaltas, kad jis taip neiškaitomai rašo?..

...

— Kodėl nepakeitei akvariume vandens?

— Todėl, kad žuvytės dar šito neišgėrė!

- Kur bėgi, Karoli?
- Sesutei padėti!
- O ką ji daro?
- Šokoladą valgo!

- Kodėl taip skubi suvalgyti šokoladą?
- Tu, Dariau, gal užmiršai, kad turi jaunesnę sesytę?
- Ne, mamyte, neužmiršau. Todėl ir skubu valgyti.

• • •

- Mamyte, aš norėčiau, kad tu su manim elgtumeisi kaip su šuniuku.
- Sūneli, ką tai reiškia?
- Nieko ypatingo. Pavalgydink mane ir išleisk pabėgiot!..

• • •

- Na, Laimute, kiek tau duoti saldainių?
- Tlis, – sako Laimutė.
- Sakyk „tris“, – pataiso ją mama. — Kai teisingai ištarsi, duosiu.
- Tada duok dvylika!

• • •

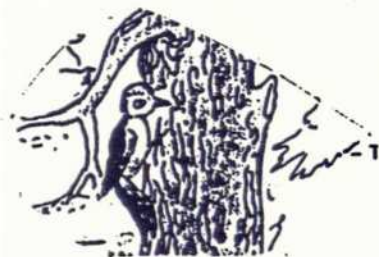

- Jeigu vėl sudraskysi kelnes, pamatysi, kas tau bus, – bara tėvas sūnų.
- Mama naujas pasiūs, – burbteli sūnus.
- Ne naujas kelnes, bet diržo gausi!
- Kam man bus tas diržas, jei kelnių neturėsiu?

• • •

Saulius eina per mišką su tėveliu ir pamato labai keistą paukštį.

- Koks tai paukštis, tėveli? – klausia.
- Genys.
- O ką jis daro?
- Argi nematai, beldžia į medį.
- Tai kodėl niekas neatidaro?..

Evelina Rynkevič, Vilnius

Mano piešinys

Juozas Erlickas

Nupiešiu sau aš
Mėlynus namus
Ir tenai gyvensiu,
Kai man liūdna bus.

Debesys atplaukia
Sunkūs tarsi plytos,
Aš nupiešiu saulę
Ir birželio rytą.

Aš nupiešiu sodą,
Obelį, gėles
Ir bičiulį, einantį
Aplankyti mane.

Nors už lango baisiai
Dideli pusnynai,
Sodo vidury mes
Obuolius sau skinam.

Jei namuos tu vienas,
Šalta, liūdna tau –
Ir tave nupiešiu, –
Bus trise linksmiau...

Piešinys dail. Virginijos Kalinauskaitės

DĖKOJAME MŪSŲ RĖMĖJAMS

Albinai Lipčius už 30 dol. auką

Victorijai Moss už 10 dol. auką

Marijai Hauser už 10 dol. auką

Juliui Staniškiui už 10 dol. auką

Marijai Ročkuvienei (a. a. dr. Leono Kriaučeliūno atminimui) už 100 dol. auką

Lithuanian Educational Council of the USA

13648 Kickapoo Trail Lockport, IL 60441 Tel. 708 - 301-6410